

3. Svádění ke smilstvu, jestliže někdo osobu svému dozoru, vychování nebo vyučování svěřenou svede k vykonání nebo dopuštění nějakého smilného činu (§ 132 tr. z.). Při tom není zapotřebí, aby pachatel byl zvláště slíbil, že bude nad tělesnou a mravní integritou dotyčné osoby bdíti; stačí, když osoba ta k pachateli jest v poměru takovém, jenž dle obvyčejného stavu věcí závazek ten má v zápětí (roz. ze dne 17. října 1884 č. 8316, sb. č. 675).

4. Kuplířství (viz tento čl.).

III. Smilstvo jako přestupek.

Sem náležejí zejména následující delikty:

1. Smilstvo mezi příbuznými a sešvakřenými (§ 501 tr. z.).

2. Zneuctění nezletilé příbuzné pána domu domácím příslušníkem (§ 504 tr. z.).

3. Smilstvo služebné osoby ženské s nezletilým synem nebo příbuzným v domě žijícím (§ 505 tr. z.).

5. Kuplířství (§ 512 tr. z.).

6. Hrubé a veřejné pohoršení vzbuzující porušení mravnosti a stydlivosti vyobrazeními nebo smilnými činy (§ 516 tr. z.). Smilným činem ve smyslu § 516 tr. z. jest toliko takový skutek, jenž vyvolán byv rozčileným pohlavním pudem nebo jsa určen k jeho roznícení (nikoli nutně i k jeho uspokojení) mravnost v ohledu pohlavním hrubě porušuje. Nemá-li čin s pohlavním pudem naprosto žádné souvislosti, nelze v něm spatřovati smilný čin ve smyslu § 516 tr. z., byť i nikterak se nesrovnával s požadavky mravnosti (plen. roz. kas. dv. ze dne 15. října 1891 č. 11868, časop. »Jur. Bl.« č. 44 z r. 1892.). Byl-li spáchán přestupek dle § 516 tr. z. tiskem, tresce se jako přečin.

IV. Živnostenské provozování smilstva bylo dříve trestními soudy stíháno; dotyčné předpisy trestního zákona (§§ 509, 510, 511) byly však § 9 zákona ze dne 24. května 1885 č. 89 ř. z. zrušeny; dozor a případné potrestání ženských osob, jež se svým tělem provozují smilnou živnost, ponecháno úřadům bezpečnostním.

V. Poskytování příležitosti k smilstvu se strany hostinských a výčepníků, jakož i jich služebných osob tresce se dle § 515 tr. z. jako přestupek zvláštní (viz též čl. Prostituce).

Smilstvo násilné

I. Pojem.

Smilstvo násilné jest nejtěžším zločinem směřujícím proti pohlavní mravnosti a počestnosti. Zločinu toho se dopouští, kdo osobu ženskou (zachovalou neb nezachovalou, svobodnou neb vdanou) uvede nebezpečným vyhrožováním, skutečně vykonaným násilím nebo lstivým omámením její smyslů ve stav, ve kterém mu nemůže odporovati a jí v tomto stavu zneužije k mimomanželskému souložení (byť i bez konzumpce jeho) (§ 125 tr. z.). Smilstvem násilným je však též podniknuté (t. j. počínající se dokonávati) souložení s osobou ženskou, jež se nalézá bez přičinění pachatele ve stavu bezbrannosti nebo bezvědomí nebo která ještě nedosáhla 14 roku věku svého a pachateli to bylo známo (roz. kas. s. ze dne 7. října 1890 sb. č. 1377) (§ 127 tr. z.).

II. Trestem je v obou případech násilného smilstva žalář mezi 5 a 10 roky. Mělo-li však násilí (které též v sobě zahrnuje podniknuté souložení) značnou ujmu na zdraví neb dokonce na životě poškozené, je trestem

těžký žalář mezi 10 a 20 roky. Měl-li zločin v zápětí smrt poškozené, je trestem doživotní těžký žalář (§ 126 tr. z.).

Stejně předpisy obsahuje voj. tr. z. (§§ 404—406) a tr. z. pro Bosnu a Hercegovinu (§§ 200—202).

III. Osnova nového trestního zákona.

Dle osnovy (§ 197) trestá se pro zločin násilného smilstva káznicí od 1 do 15 roků neb vězením od 1 do 5 roků, kdo donucuje násilím nebo vyhrožováním přítomným nebezpečím pro tělo neb život osobu ženskou ku snášení mimořádného souložení neb kdo zneužije osoby ženské k mimomanželskému souložení, když ji byl za tím účelem uvedl do stavu bezbrannosti nebo bezvědomí. Bylo-li násilné smilstvo spácháno na osobě ženské, která se svým tělem provozuje smilnou živnost, je trestem vězení od 1 do 5 roků. Bylo-li činem způsobeno těžké poškození na těle nebo smrt poškozené, je trestem káznice do 20 roků. Jako zvláštní přečin neb však co násilné smilstvo tresce se káznicí od 1 do 5 let nebo vězením od 6 měsíců do 5 let, když někdo zneužije osoby ženské, jež se nalézá ve stavu bezbrannosti nebo bezvědomí, nebo která nedosáhla ještě 14. roku věku svého, k mimořádnému souložení (§ 195).

Smlouva advitalitní jest smlouva, kterou jeden manžel druhému pro případ, že by ho tento přežil, uděluje na čas jeho života právo pozůstalosti jeho požívati (ad dies vitae). Toto právo upravuje zákon následujícím způsobem:

1. Právo advitalitní vztahuje se toliko na jmění, s nímž může manžel na případ smrti volně nakládati, tedy toliko na jmění, jež po odečtení povinných dílů zbývá.

2. Smlouva advitalitní nemůže manžela zbaviti ani omezovati ve volném nakládání s jeho jměním dispozicemi mezi živými (§ 1255 o. o. z.).

3. Vstoupí-li na živě pozůstalý manžel opět v manželství nebo chce-li požívání ze smlouvy advitalitní mu příslušející odstoupiti někomu jinému, mohou děti zesnulého manžela žádati, aby jim toto požívání za přiměřenou roční náhradu bylo přenecháno (§ 1257 o. o. z.). Výši této náhrady určí v případě sporu soudce, slyšev eventuelně dobrozdání znalců.

4. Manžel, který činí nárok na požívání dle smlouvy advitalitní, nemůže kromě toho žádati ještě zákonného dědického podílu (§§ 757—759 o. o. z.). Tento předpis platil již před vydáním občanského zákona; neboť již dv. d. ze dne 21. července 1806 č. 775 sb. z. s. ustanovoval, že manžel, jemuž požívání celého jmění manžela bez posledního pořízení zemřelého bylo uděleno, nemá práva žádati čtvrtiny pozůstalosti dle zákona jemu příslušející.

5. Právo advitalitní nabývá povahy práva věcného, bylo-li manželu uděleno požívání nemovitosti a bylo-li též ve veřejných knihách zapsáno; v tomto případě jest manžel smlouvou advitalitní v nakládání s onou nemovitostí potud vázán, že manžel oprávněný nemůže v právu požívání dle smlouvy jemu vyhrazeném býti zkrácen (§ 1256 o. o. z.).

6. Smlouva advitalitní náleží mezi smlouvy dědické a vztahují se na ni tudíž ustanovení o dědických smlouvách, zejména sluší šetřiti při ní formálností písemného testamentu (§ 1249 o. o. z.), dále platí pro smlouvu advitalitní všeobecné zásady o uzavírání smluv (§ 1251 o. o. z.), jistá omezení ohledně nezletilců (§ 1250 o. o. z.), právo zříditi vedle smlouvy advitalitní též písemný testament (§ 1253 o. o. z.), právo nepominutelného